

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XII. Sessio septima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1547. *instituantur, neque admittantur, etiam prætextu cuiusvis privilegij, seu consuetudinis, etiam ab immemorabili tempore præscriptæ, nisi fuerint prius à locorum Ordinariis examinati, & idonei reperti. Et nullus appellationis remedio se tueri possit, quo minus examen subire teneatur. Præsentatis tamen, electis, seu nominatis ab Vniuersitatibus, seu Collegiis generalium studiorum exceptis.*

In exemptorum causis seruetur Constitutio Innocentij Quarti, quæ incipit, 16 VOLENTES, tit. de priuilegiis, in sexto Decretalium, edita in Concilio Lugdunensi, & in causis ciuiliū mercedum, & miserabilium personarum, Clerici seculares aut regulares extra monasterium degentes, quomodolibet exempti, etiamsi certum iudicem à Sede Apostolica deputatum in partibus habeant, conueniri, & iure medio ad soluendum debitum cogi possint coram locorum Ordinariis, tamquam ab eadem Sede delegatis, & ita pariter in cunctis aliis causis ciuilibus, si iudicem deputatum non habuerint.

Curent Ordinarij, ut hospitalia ab ipsorum administratoribus fideliter 17 ac diligenter gubernentur, formâ seruata Constitutionis Concilij Viennensis, quæ incipit, QVIA CONTINGIT, tit. de religiosis domibus, quam sancta Synodus nunc innouat simul cum omnibus derogationibus in ea contentis.

C A P V T XII.

Sessio septima.

IN formandis Canonibus & Decretis nihil labori pepercere, vt i præscripto die Sessio celebraretur. Singulis ferè diebus manè Theologi coram Ceruino, Iuris Canonici Consulti coram Montano conueniebant: pomeridianum tempus generalibus congressibus impendebatur; vbi quidquid in peculiaribus agitatum fuerat, exponebatur simul & expendebatur: eiusmodi autem constans labor ad postremum vsque ante Sessionem diem continuatus; quo die Canones ac Decreta perfecta ac stabilita sunt, paucis repugnantibus, iisdemque planè, qui in ipsa Sessione contradixerant, quemadmodum narrabitur.

Deuentum itaque ad opus die 3. Martij, rem Diuinam solemniter celebrante Andream Cauco Archiepiscopo Corcyrensi. Latina concio desiderata est, quòd Martirani S. Marci Episcopus, cui munus illud impositum fuerat, aded ob anni temporum intemperiem premebatur raucedine, vt ne vocis quidem sonum edere posset. Id refert Suauis tamquam ex Actis petatum, sed gemino illustrat commento.

Alterum est: Deperditam Martirani vocem obtentum quem-
dam

dam fuisse; sed reuerā puduisse Præfulem publicam in lucem pro-
 dire, ob nescio quas offensiones in conuentibus paulò antè à Lega-
 tis acceptas. Merum putum inuentum, pro eo ac deducere licet ex
 Actis, ex Diariis, ex monumentis, vbi hac de re planè nihil: neque
 suspicari fas est, id ibi consulto prætermisum, cum è contrario le-
 gantur ibidem plurima inter Patres dissidia, plurimæque à Legatis
 in ipsos habitas obiurgationes, & à me non omisissas, qui nolui vera
 distimulare, quamuis mihi molesta, & à Suauis non adducta, qui
 vera diuinare nequit, quamuis sibi pericunda. Imò et si in eo quod
 narrat fuisse relatam in Acta hanc deficientem Martirani vocem
 ceu causam prætermisissæ Latinæ orationis, ille neutiquam mentia-
 tur; non tamen possum in animum inducere, fuisse ab eo Acta
 perlecta, ratus non eò impudentiæ hominem prolapsus, vt si re-
 rum gestarum fuisset ex Actis conscius, tam animose reliqua com-
 mentus ac mentitus fuisset, etiam in eo, quod in rem suam non ce-
 debat. Mihi potius persuadeo, compertum illi fuisse, id in Actis
 contineri ex arcanis narratiunculis rerum Tridentinarum, quæ
 sicuti alibi insinuauimus, spargebantur ad alendam malignitatem,
 emungendaque Germanorum hæreticorum crumenas.

4 Altera Suauis commentatio est: Se prius admiratum, quàm fieri pos-
 set, vt in tanta Episcoporum ac Regularium frequentia nemo ad-
 esset, cui suppeteret animus ad supplendum Concionatoris destina-
 ti locum; postea pronuntiasse, Omissam huiusce rei memoriam in
 Actis, certo esse documento, tunc minimè cogitatum fuisse, ventu-
 ra quandoque tempora, quibus illius Cætus actiones censendæ ef-
 sent pares Apostolorum Actis, cum in vnum congregati, aduentum
 S. Spiritus opperiebantur. Quantum verba sonant, verum loqui-
 tur: nec ea tempora vmquam venere, cum perspicuum sit, Aposto-
 los excelluisse diuinitus subitariâ facultate dicendi, & quouis idio-
 matum genere; at verò Patres ac Theologos Tridentinos oratio-
 ne vti non potuisse, nisi pro mensura laboris studiique suscepti, &
 facultatis à natura sibi concessæ, quod similiter in Nicæno, cunctis-
 que Oecumenicis Conciliis euenit. Quod si prætereà significare
 Suauis intendit, tunc Patres haud existimasse venturum esse tem-
 pus, quo actiones omnes eorum, qui in Concilio aderant, in vene-
 ratione habendæ essent, tamquam numeris omnibus absolutæ, &
 æquè sanctæ ac actiones Apostolorum in vnum conuenientium, &
 sancti Spiritus aduentum præstolantium; profectò neque pariter
 hic dies vmquam illuxit, cum ex innumeris monumentis tum pri-
 uatis tum publicis constet, ab iis Patribus, Apostolorum in aucto-
 ritate

1547.

ritate successoribus, non item paribus in sanctitate, plura non citra noxam patrata fuisse. Quod similiter nouum non est in Tridentina Synodo, sed in cunctis itidem accidit quotquot unquam Ecclesia celebravit. Atque hac de re satis sit omnium loco legere, quæ S. Gregorius Nazianzenus de prima Constantinopolitana Synodo memoriæ tradidit.

Sin autem Suavis inde conficit, tunc opinatos haud fuisse, venturam unquam ætatem, quæ Cœtus ille magnâ veneratione colendus esset, næ is mendosâ uti argumentatione mihi videtur. Quod nemo tot inter Antistites, tot inter priuatos Theologos, qui tandem totius in Europa sapientiæ flos erant, & quorum Opera typis edita, sacræ etiam eloquentiæ præstantiâ clarent, fuerit ausus ad eam panegyrim imparatus dicere, verius in eo colligitur summa de tanto theatro existimatio. Sanè si è minori suggestu dicendum fuisset, illorum plurimi conscendissent. Quis ignorat, Oratoris timorem oriri è reuerentia in auditorem, & ex Rhetorum præscripto etiam à non formidante formidinem simulari, ut vel eâ existimationis specie beneuolentiam aucupetur. Neque arbitror sibi quempiam persuasisse, Senatam, aut populum, aut exercitum Romanum in paruo fuisse pretio, ubi legerit apud Suetonium, * Augustum, quamuis regnatorem, & artibus dicendi excellenter excultum, ausum numquam fuisse verba illis facere, nisi ex meditato, & ex scripto. Huc accedit, quod habitæ ad Synodum conciones statim euulgabantur per omnes Christianorum prouincias, ac malignæ Septemtrionis censuræ subiacebant, longèque maligniori futuri quandoque Suavis. Quin etiam concepta solum, & non edita ea Martirani oratio extat in Actis: quamobrem temerarium fuisset acutissimis inuidentiæ oculis exponere opus extemporale, & cum eo non priuati modò, sed publici nominis existimationem.

Omisso itaque in ea solemnitate sermone, propositi Canones, ac pleno consensu probati, qui reparationem disciplinæ continebant. Quinquaginta nouem suffragia citra exceptionem habuere reliqui Canones, cum aliqua exceptione tredecim suffragiis recepti sunt: quæ exceptiones in eo sitæ erant, seu quòd aliqui vellent nominatum Cardinales apponi (id per schedulas petiere Pacensis, Asturiensis, Oscensis, Calaguritanus, Claramontanus) seu quòd quidam titulum sæpè memoratum poscerent, nimirum aliqui ex nominatis, simulque Portuentis, Bossensis, Fæfulanus, Lancianensis, Stabiensis, & Mitilenensis; seu quòd postularent, ne quid inferretur præiudicij Ordinariæ Episcoporum iurisdictioni, cum iuberentur agere tamquam

* Cap. 47. in
Vita Augu-
sti.

quam Sedis Apostolicæ delegati : & in hanc sententiam iuere Senogallienfis & Fæfulanus. Denique ex paucis quibusdam Hispanorum, quos nominauimus, optabant alij vt in exemptos efficacius ageretur ; alij, vt duo simul obtinere sacerdotia, quibus animarum cura conneckeretur, vni eidemque Sacerdoti liceret.

6 Affirmat Suauis, *Audita à Legatis Patrum verba tamquam voces hominum, qui nil amplius possent quam halitum exhalare.* Iniquissima planè accusatio est, de eo conqueri quod & fit, & fieri oportet in cuiuscumque Senatus administratione : perinde ac pariter iniquum est, quòd sententia non dicam plurium, sed sex partium, sententiæ partis septimæ anteferatur. Præterquam quòd nisi oculos sibi datâ operâ eruisset (quod de illo veteri Philosopho scribitur) non poterat non intueri Suauis libertatem aliter agendi Legatis ademptam, cum ipsis Diplomate Pontificio fuisset præscriptum, vt in decisionibus suffragia plurium sequerentur : idque tam longè abfuit quòd ipsis esset arbitrarium, vt in proxima superiori Sessione, quoniam dubitabatur an à pluribus absolutè comprobarentur Decreta, res ad duos ferè menses fuerit prorogata, eo consilio, vt Decreta illa mutarentur ; nec habita pro legitimis fuerint, donec concordiam omnes sententiâ conuenere de legitima illorum per plures suffragatores sanctione. Postremo loco designatus futuræ Sessioni dies vigesimus primus Aprilis, hoc est feria quinta post octauum à Paschate diem, Stabiensi solùm renuente, cui certæ diei præscriptio minime probabatur. Usque aded sententiæ à se conceptæ quispiam amator est, vt eam parere cupiat ad vitam etiam inutilem atque despectam.

C A P V T XIII.

Coloniensis Archiepiscopatu priuatus. Contagiosus Tridenti morbus : & translatio Synodi sermonibus agitata.

1 **I**Nterea Cæsar calore famæque victoriæ vsus, sententiam Pontificis in Hermannum Coloniensem Archiepiscopum, hæresis & contumaciæ reum, exequi voluit, eò missis duobus cum potestate viris, qui Rodulfum eiusdem Ecclesiæ Adiutorem illi sufficerent. Hermannus inuisus clero, multisque popularium odiosus, nec animi nec virium satis habuit, quibus Caroli potentiæ oblectaretur. Cedere itaque coactus, in Vandensem familiæ suæ ditionem sese abdidit, ad obscurum & ignobile senium conterendum. Suauis hæreticorum encomiastes, Hermannus generosum animum hinc effert

Pars II.

I

fert